

HIJAB

HIJAB

Passes atrafegades, converses superficials i rialles buides omplen de soroll el centre comercial, ple a vessar. És divendres. Alguns l'han pintat de negre als calendaris. Els mateixos que es vestiran d'or, fent creure altres, pobres ilusos, que aquell és el millor dia per comprar aquella futilesa, aquella andròmina o aquella simple peça de roba que després acabarà oblidada en un calaix, en un traster o en un armari.

La Jasmine seu davant una tassa de te verd, absorta en els seus pensaments. Des de la terrassa del local, situat a la primera planta, pot veure tot el pis inferior. El brogit de la seva veu interior i els batecs del seu cor li impedeixen escoltar la remor que l'envolta, alhora que l'aïllen, com si estigués dins un cub de vidre transparent. El cambrer que l'ha atès, un noi jove com ella, que tot just té divuit anys, l'ha mirada uns segons més del que podria considerar-se educat. És ben normal que atregui moltes llambregades, ja que és una noia alta, esvelta amb celles amples i perfectament perfilades que fan resaltar els seus ulls verd maragda i la seva pell d'alabastre. Està avesada a ésser observada. Tot i això, està convençuda, des de fa força temps, que els qui claven la vista sobre ella no veuen pas més enllà del seu *hijab* i que no s'adonen de la dona que hi ha sota el mocador. Un simple bocí de roba la defineix als ulls dels altres. Ni les paraules, ni els fets, n'ommes un simple bocí de roba.

La seva vida no ha estat fàcil. Va néixer a Nova York pocs anys abans de l'atemptat a les Torres Bessones. Malgrat haver intentat viure com qualsevol altra noia de la seva edat, no li ha estat possible. Voler conservar la pròpia identitat, la que t'ha donat la teva família, requereix de molta fortalesa interior. Ja de petita va haver de conviure amb les burles dels seus companys d'escola, però són molt pitjors les mofes dels seus companys de l'institut, per la seva crueltat. És una noia forta, prou forta com per poder conviure amb els escarnis. Això ha estat així fins fa poc. Ara ja no ho pot suportar més. És plena d'odi i de

desig de venjança. La seva ment està ofuscada pel dolor i el món, una petita part del món, si més no, ho pagarà ben aviat.

Fa una mica més de mig any, un vespre va decidir anar al cine amb les seves amigues. Els seus pares mai li han impedit que dugui la vida de qualsevol noia de la seva edat. Són creients i practiquen la seva religió, la musulmana, però són tolerants i oberts. La seva filla és una noia responsable i estudiosa, que vol estudiar medicina, com ells, i que gaudeix de tota la seva confiança. En sortir del cine, les seves companyes i ella es van separar i pocs minuts abans d'arribar a casa, es va trobar amb quatre nois que formaven part de la colla de brètols del seu institut que constantment l'insultaven. En passar pel seu costat, van cridar-la, sense que ella es dignés a mirar-los i molt menys, a contestar, com sempre feia, creient que així la deixarien tranquil·la. Però, aquell dia, allò va semblar que els enfurismava i, sense saber com, la van arrossegar cap a un carreró sense sortida. Allà van continuar amb els insults i van començar a magrejar-la i a donar-li cops i puntades. Es va intentar defensar i algú dels nois li va pegar al cap de tal manera que la va deixar mig inconscient, però no prou com per no adonar-se del que li feien. La van violar, sense parar de colpejar-la, deixant-la després, nua de cintura en avall, entre caps de cartró i deixalles.

La policia li va explicar que l'havia trobada un captaire a qui havia pres, sense saber-ho, el lloc on dormia i que els havia avisat. Va ser una sort, ja que en va sortir viva per ben poc, però no sense conseqüències. Els seus pares, trencats pel dolor i vessant llàgrimes, li van haver d'explicar que, arran de l'atac, mai podria ser mare. Això la va destrossar. Un dels seus somnis era formar una família, amb tots els fills que el creador tingués a bé donar-li. Va estar ingressada molts mesos a l'hospital i, al llit estant, va anar forjant la seva venjança. Com que no havia donat els noms dels agressors als policies, aquests caminaven lliures per la ciutat, creient que els seus actes no tindrien el càstig que es mereixia, però estaven ben equivocats.

Els darrers atemptats a París i a Brusel·les li van donar la idea. Era ben coneguda per la seva petita comunitat musulmana, l'existència d'un petit grup extremista, a qui l'FBI tenia vigilant i amb qui la Jasmine es va posar en

contacte, no sense esforços. El primer dia ja es va oferir per a la seva causa. En un primer moment, van rebre el seu oferiment amb recel i desconfiança, però van acabar acceptant la seva determinació a continuar fins al final.

Calla, per un moment la seva veu interior, i el seus ulls observen el seu voltant, persones que passen davant seu, vides alienes a allò que tindrà lloc en pocs minuts. Ha arribat molt aviat al lloc acordat. Fa més d'una hora que és allà. El te és fred. Tot just n'ha fet un petit glop. L'ha deixat massa estona i ha quedat amarg, però encara que fos dolç, no el beuria pas. No pot. Té l'estomac encongít. Desitja que tot acabi ja i que el més enllà l'aculli amb els braços oberts. Se sent menyspreada com a persona i vexada com a dona. No veu futur i ha perdut les il·lusions, com si l'agressió que va patir li hagués posat seixanta anys a sobre. Com si només pogués esperar la mort. I això és el que fa ara. Els segons marxen entre pensaments, mentre remena inútilment la beguda amb la cullera. Mira l'hora. Queden menys de trenta minuts perquè el cinturó d'explosius que duu enganxat al cos esclati. Està programat. Ja no se'n pot desdir, ni que ho volgués. Els qui li han col·locat ho han previst tot. Si se'l treu o algú li treu, explotarà. Si intenta aturar el temporitzador o algú ho intenta, també. Ella ha triat l'hora i no és una qualsevol. Sap que els qui la van agredir queden cada divendres a la sala de jocs que hi ha just davant de la cafeteria on ella està asseguda. Ho ha comprovat les darreres setmanes. És per ells per qui fa tot això. Pels que han menspreat la seva identitat com a musulmana, però sobretot, com a dona. Veu com puguen les escales mecàniques i ja sent les seves riallotes que s'acosten. Un calfred recorre el seu cos, quan s'adona que davant seu té una nena rosa d'uns tres anys que l'observa palplantada amb els seus ulls marrons, curiosos. La criatura duu un petit ós de peluix a la mà. No para de mirar-la i de sobte, sense que ella ho esperi, li dona la joguina, mentre li acarona la galta de la Jasmine i li diu:

- Guapa. No estiguis trista. No ploris.

La Jasmine no reacciona. Ni tans sols ha advertit que plora. No esperava un gest tan innocent. No en un dia com aquest, precisament. No pot evitar voler tornar enrera per poder mirar el món amb la candidesa d'una nena. Però ja és massa tard. No pot pas aturar el què ha vingut a fer avui. O si? No, ja no pot

parar el mecanisme de rellotgeria, però sí que pot evitar que morin víctimes innocents. Mentre la nena continua mirant-la, s'adona del que realment farà i de les seves conseqüències. A banda dels brètols, acabarà amb les vides d'altres persones, com la d'aquella petita.

De sobte, s'alça de la cadira i comença a córrer. Té pocs minuts. Rabent i empenyent qui troba pel camí sense miraments, baixa les escales mecàniques i surt al carrer. Més enllà del pàrquing hi ha uns magatzems abandonats, pràcticament en ruïnes. Es dirigeix cap a ells, ja pràcticament sense alè. En arribar-hi, s'agenolla amb el cap cot i, abraçada a l'ós de peluix, espera.

RESUM D'UNA NOTÍCIA APAREGUDA AL DIARI NEW YORK TIMES

EL DÍA 8 D'ABRIL DE 2016.

*“UNA PRESSUMPTA TERRORISTA ISLAMISTA S'ENTREGA A LA POLICIA
DESPRÉS DE FALLAR EL MECANISME DE RELLOGERIA D'UNA BOMBA AMB LA QUE
PRETENIA IMMOLAR-SE.*

ELS ARTIFICIERS ACONSEGUEIXEN DESACTIVAR LA BOMBA.

LA DONA ESTÀ A DISPOSICIÓ JUDICIAL.”